அத்தியாயம் – 9

மீட்கும்பொருளும் திரும்பக் கொடுத்தலும்

மீட்கும்பொருளால் உறுதியாக்கப்பட்ட திரும்பக்கொடுத்தல் – நித்திய ஜீவனல்ல, ஆனால் அதற்கான பரீட்சையே, மீட்கும் பொருளால் உத்திரவாதமளிக்கப்பட்டது – பரீட்சையின் நிபந்தனைகளும் ஆதாயங்களும் – கிறிஸ்துவின் பலி அவசியமானது – ஒருவரது மரணத்தால் மனுக்குல சந்ததி எவ்வாறு மீட்கப்பட முடிந்தது ? விசுவாசமும் கிரியைகளும் இன்னும் அவசியம் – மனப்பூர்வமாக செய்யும் பாவத்திற்கு தண்டனை நிச்சயம் – உயிர்த்தெழுப்பப்பட்ட இலட்சக்கணக்கான நபர்களுக்கு இப்பூமியில் இடம் இருக்குமா ? – பரிணாமமும் திரும்பக்கொடுத்தலும்.

நாம் இதுவரை பார்த்த தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட திட்டத்தின் குறிப்புகளிலிருந்து, மனுக்குலம் ஏதேனில் இழந்துபோன மகிமையையும் பரிபூரணத்தையும் திரும்பக்கொடுத்தல் அல்லது முந்தினசீரை அடையச் செய்வதே அவரது திட்டமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது வெளிப்படையாக தெரிகிறது. மீட்கும் பொருளின் தன்மையையும் அதன் பரந்துவிரிந்த நோக்கத்தையும், நாம் வியந்து பாராட்டும்பொழுது திரும்பக்கொடுத்தல் நடைபெறும் என்பது உறுதியானதும், தீர்மானமுமான சாட்சியமாக தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்போஸ்தலர்களும், தீர்க்கதரிசிகளும் முன்னறிவித்த திரும்பக்கொடுத்தலானது நீதி, நியாயத்தின்படியும், புத்தியறிவின்படியும் மீட்கும்பொருளைத் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும். மீட்கும்பொருளை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்கிற தேவனது திட்டமானது, மாபெரும் மீட்பரின் இரட்சிப்பின் சக்திக்கும், அதிகாரத்திற்கும் மனப்பூர்வமாக எதிர்த்து நிற்காத மனுக்குலத்தார் ஆதி தண்டனையாகிய – அழிவிற்குரிய அடிமைத்தனம் அல்லது மரணத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாவிடில் மீட்கும் பொருளானது மனிதர் அனைவருக்கும் பயன்படாது.

பவுல் அப்போஸ்தலனின் நிதானிப்பு இவ்விஷயத்தில் மிகத் தெளிவாகவும், தீர்மானமாகவும் இருக்கிறது. ‘‘கிறிஸ்துவும் மரித்தோர்மேலும், ஜீவனுள்ளோர்மேலும், ஆண்டவராயிருக்கும்பொருட்டு, மரித்தும், எழுந்தும், பிழைத்தும் இருக்கிறார்’’ என்று அவர் கூறுகிறார். (ரோமர் 14:9) அதாவது, நமது கர்த்தரின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் நோக்கம் என்னவெனில், மனுக்குலத்திற்கு வெறுமனே ஜீவனை தந்து அவர்கள்மேல் ஆளுகை செய்து திரும்பக் கொடுத்தல் மட்டுமல்ல, மீட்கும்பொருளின் பலன்களை இறந்தவர்கள் மேலும், உயிரோடிருப்பவர்கள் மேலும் காப்பீடு செய்து அவர்கள்மேல் முழு அதிகாரம் கொடுக்கவும் ஆகும்.* அனைவரையும் ஆசீர்வதிக்கவும், ஒவ்வொரு மனிதனும், ஜீவன் பெற தனித்தனியாக பரிசோதிக்கவுமே, ‘‘எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக’’ தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார். இவ்வாறு எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக (சரிநிகர்சமான விலையாக) தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார் என கூறும்போது, ஒரு சிலரே மீட்கப்பட்டு அதன் பலன்களை அடைவார்கள் என்பது அபத்தமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால், மேற்கண்ட கருத்து உண்மையாய் இருக்குமேயானால், தேவன் மீட்கும்பொருளை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு மீட்கப்பட்டவர்களை விடுவிக்க அநீதியாக மறுத்து விட்டார் என்றோ, அல்லது கர்த்தர் எல்லாரையும் மீட்ட பிறகு, தேவன் தாம் ஆதியில் கொண்டிருந்த பலனளிக்கும் திட்டத்தை நிறைவேற்றக் கூடாதவராக இருக்கிறார் என்றோ அல்லது விருப்பமில்லாதிருக்கிறார் என்றோ பொருள்படும். தெய்வீகத் திட்டங்களின் மாறாத தன்மையும் பரிபூரணமான தெய்வீக நீதியும், அன்பும் இந்த முரண்பாடுகளை எதிர்ப்பதோடு, ‘‘மீட்கும்பொருள் அனைவருக்குமானதே’’ என்ற தேவனது கருணை மிகுந்த திட்டத்தின் அடிப்படையின் நிச்சயத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது. இத்திட்டமானது தேவன் முன் குறித்திருக்கிற ஏற்ற வேளையில் முழுவதுமாக நிறைவேற்றப்படும் என்ற நிச்சயத்தையும் நமக்குத் தருகிறது. அதோடுகூட உண்மையுள்ள விசுவாசிகள் ஆதாமின் சாபத்திலிருந்து விடுதலையாகி, பாவம் மற்றும் சாபமும் மனுக்குலத்தில் நுழைவதற்கு முன்

---

* முழு மனுக்குலமும் மரித்தோரின் பட்டியலுக்குள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற அப்போஸ்தலர் கூறின வார்த்தையின் விரிவான மற்றும் ஆழமான அர்த்தத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தேவனுடைய நிலைப்பாட்டின்படி, முழு மனுக்குலமும் மரணத் தீர்ப்பிற்குட்பட்டிருக்கிற நிலைமையானது, ஏற்கனவே மரித்ததாகப் பாவிக்கப்படுகிறது (மத். 8:22). ஆதலால், ஜீவனுள்ளோர் என்பதன் பொருளானது, மனுக்குலக் குடும்பத்திற்கு வெளியே உள்ள, தேவ தூதர்களுக்கு பொருந்துகிறது. இவர்களது ஜீவன் பறிக்கப்படவில்லை.

தேவ புத்திரர்கள் அனுபவித்த மகிழ்ச்சியையும் உரிமையையும் திரும்பப்பெறும் வாய்ப்பையும் கொண்டுவரும்.

மீட்கும்பொருளின் உண்மையான பலன்களும், நன்மைகளும் தெளிவாகப் பார்க்கப்பட்டு, அதை இப்பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் பிரயோகிப்பதற்குமுள்ள எல்லா மறுப்புகளும் மறைய வேண்டும். ‘‘மனிதனாகிய கிறிஸ்து இயேசு’’வினால் கொடுக்கப்பட்ட ‘‘எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளானது’’ எந்த மனிதனுக்கும் நித்திய ஜீவனையோ அல்லது ஆசீர்வாதத்தையோ கொடுக்கவோ அல்லது உத்திரவாதம் அளிக்கவோ இல்லை. மாறாக, நித்திய ஜீவன் பெறுவதற்கான இன்னும் ஒரு வாய்ப்பு அல்லது பரீட்சையை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அளிக்கப்போவதையே உத்திரவாதம் செய்கிறது. மனிதனுக்கு வைக்கப்பட்ட முதலாவது பரீட்சையில் அவன் தோல்வி அடைந்து ஆசீர்வாதத்தை இழந்தான். ஆனால், தேவன் ஏற்பாடு செய்திருந்த மீட்கும்பொருளின் பலனாக, உத்தம இருதயம் உடையவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் அருளும் அனுபவமாக அத்தோல்வி மாற்றப்படுகிறது. ஆனால், மனிதன் மீட்கும்பொருளினால் முதலாவது தண்டனையிலிருந்து மீட்கப்படுவான் என்பது உண்மையாக இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொருவரும் தங்களது நித்திய ஜீவனுக்கான பரீட்சையை எதிர்கொள்ளும்போது, முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்துவிடுவான் என்று உறுதியளிப்பதில்லை. மேலும், இந்தக் கீழ்ப்படிதலைக் காண்பிக்காத எவரும் நித்திய ஜீவனுக்குள் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. மனிதன் தற்காலத்தில் பாவத்தினாலும், அதன் கசப்பான தண்டனையினாலும் அடைந்த அனுபவங்களால் முழுமையாக முன் எச்சரிக்கப்படுவான். ஒருவரும் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கும், நாம் அனைவரும் தேவனிடத்திற்கு மனந்திரும்பி பிழைத்திருக்கும்படிக்கும் விரும்புகின்ற கிறிஸ்து, தம்முடைய மீட்கும்பொருளின் பலனாக அவனுக்கு (மனிதனுக்கு), வேறொரு மற்றும் தனிப்பட்ட பரீட்சையை அருளுகிறார். ஆனால், அப்பரீட்சையிலும் மனப்பூர்வமாக கீழ்ப்படியாதவர்கள் இந்த இரண்டாம் சோதனையின் தண்டனையை அடைவார்கள் என்று நாம் நிச்சயிக்கலாம். இரண்டாம் மரணமே அதின் தண்டனையாகும். அந்த தண்டனையிலிருந்து மீட்போ, விடுதலையோ கிடையாது. ஏனெனில், இன்னுமொரு மீட்கும்பொருளோ அல்லது இன்னுமொரு பரீட்சையோ கொடுக்கும் நோக்கமில்லை.

அனைவரும் நன்மையையும் தீமையையும் முழுமையாக கண்டு, ருசிபார்த்தவர்களாக, இருப்பார்கள். அனைவரும் தேவ அன்பையும், நன்மையையும் அனுபவித்து, அதற்கு சாட்சி பகர்வார்கள். மிகவும் தயை நிறைந்த சூழ்நிலையின் கீழ் ஒவ்வொருவரும் ஜீவனுக்கான ஒரு முழுமையான நியாயமான தனிப்பட்ட பரீட்சைக்கு உட்படுத்தப்படுவார்கள். இதைக்காட்டிலும் கூடுதலாக கேட்க முடியாது, அளிக்கவும்மாட்டாது. இந்த பரீட்சையின் கீழ் நடத்தப்படும் ஆயிரக்கணக்கான சோதனைகளின் மூலம் யார் நீதிமானும், பரிசுத்தனுமாய் இருப்பான் என்று நித்தியத்திற்கும் அச்சோதனையே தீர்மானிக்கும். அதே சோதனைகளே யார் அநீதி உள்ளவர்களும், பரிசுத்தமில்லாதவர்களும், அசுத்தமானவர்களுமாக இன்னும் இருப்பார்களென்றும் தீர்மானிக்கும்.

சரியாக அதே சூழ்நிலையில் ஜீவனுக்கான மற்றுமொரு பரீட்சை வைப்பது பயனற்றதாக இருக்கும். இச்சோதனைக்கும், ஆதாமின் சோதனைக்கும், சூழ்நிலையில் வித்தியாசம் இருந்தபோதிலும், பிந்தைய சோதனை அதிக தயவுள்ளதாக இருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் ஜீவனுக்காக தனித்தனியே பரீட்சிக்கப்படுவதின் நிபந்தனைகள் ஆதாமின் சோதனையிலிருந்தது போலவே இருக்கும். தேவனுடைய பிரமாணம் ஒருபோதும் மாறாத ஒன்றே. ‘‘பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்’’ என்று அது அந்த வேளையிலும் கூறும். அக்காலத்தில் மனிதனைச் சுற்றி நிலவும் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்தவரை, ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்த நிலைமையைக் காட்டிலும் அதிக சாதகமாயிராது. ஆனால், அதிகரித்திருக்கும் அறிவில்தான் பெரிய வித்தியாசம் இருக்கும். முதலாவது, பரீட்சையின் விளைவாக ஏற்பட்ட தீமையின் அனுபவங்களுக்கும், வரவிருக்கிற யுகத்தில் இயல்பாக அதிகரிக்கின்ற நன்மை, தீமை ஆகியவற்றினூடே இரண்டாவது பரீட்சையின் விளைவாக ஏற்படவிருக்கிற நன்மையின் அனுபவங்களுக்குமிடையே உள்ள வித்தியாசங்களை பகுத்தறிவதினால், இரண்டாம் பரீட்சையானது முந்தைய ஆதாமின் பரீட்சையைக் காட்டிலும் மனிதருக்கு அதிக சாதகமாயிருக்கும். இதற்கு உறுதுணையாகவே தெய்வீக ஞானமும், அன்பும் அனைவருக்காகவும் மீட்கும்பொருளை ஏற்படுத்தி ஒரு புதிய பரீட்சையின் ஆசீர்வாதத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறது. இதைக்காட்டிலும் சாதகமாக உள்ள பரீட்சையோ, சாதகமான பிரமாணமோ, சாதகமான சூழ்நிலைகளோ

அல்லது நிபந்தனைகளோ ஆயிரவருட அரசாட்சிக்குப் பிறகு மற்றுமொரு மீட்கும்பொருளோ, அல்லது மற்றுமொரு பரீட்சையோ ஏற்படுமென்று சிந்திக்கக்கூடாது.

கொடுக்கப்பட்ட மீட்கும்பொருளானது பாவத்தை எந்த வகையிலும் மன்னிக்காது. அது பாவிகளை பரிசுத்தவான்கள் என்று கருதாது, இப்படியாக அவர்களை நித்திய சந்தோஷத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்யப்போவதாக அறிவிக்காது. மாறாக, ஏற்றுக்கொள்ளும் பாவியை ஆதாமின் தீர்ப்பிலிருந்தும், அதன் நேரடியான அல்லது மறைமுகமான விளைவுகளிலிருந்தும் விடுதலை மாத்திரம் செய்து, ஜீவனுக்கான பரீட்சையில் மீண்டும் அவனை நிலைநிறுத்துகிறது. அந்த பரீட்சையில் அவன் மனப்பூர்வமாக கீழ்ப்படிகிறானோ அல்லது மனப்பூர்வமாக மறுதலிக்கிறானோ இவையே அவன் நித்திய ஜீவன் அடைய தகுதியுள்ளவனா ? அல்லது தகுதியற்றவனா ? என்று தீர்மானிக்கும்.

நாகரீகமாக ஜீவிப்பவர்களில் சிலர் வேதாகமத்தை பார்ப்பதினாலோ அல்லது வைத்திருப்பதினாலோ, அவர்கள் ஜீவனுக்கான பரீட்சையோ அல்லது வாய்ப்பையோ அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று அநேகர் தவறுதலாக எண்ணுகின்றனர். ஆதாமின் விழுகையானது அவனது பிள்ளைகள் அனைவரையும் ஒரே மாதிரியாக காயப்படுத்தவில்லை என்பதை நாம் நினைவுகூர வேண்டும். எவ்வாறெனில், சிலர் இவ்வுலகத்திற்கு வரும்போதே பலவீனராகவும், சீர்கெட்ட நிலைமையிலும் இருந்து, இவ்வுலகத்தின் தேவனால் எளிதில் குருடாக்கப்பட்டு, சுற்றிலும் நெறுங்கி நிற்கிற பாவத்தினால் சிறைபட்டுப் போகிறார்கள். அவர்கள் அனைவருமே ஏறக்குறைய இந்த ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருப்பதால், நன்மையைச் செய்ய வேண்டுமென்கிற விருப்பம் இருந்தபோதிலும், தீமையே வாசமாயிருந்து, அது அவர்களைச் சுற்றி அதிக வலிமைமிக்கதாயிருக்கின்றது. எனவே, அவர்கள் செய்ய விரும்பும் நன்மையை செய்யக்கூடாதவர்களாக, அவர்கள் வெறுக்கிற தீமையே தவிர்க்கமுடியாததாகிறது.

தற்காலத்தில் கிறிஸ்துவினால் அடைகின்ற சுயாதீனத்தைக் குறித்தும், அது தரும் விடுதலையைக் குறித்தும் உண்மையாகவும், அனுபவப்பூர்வமாகவும் அறிந்து, அவரது மீட்கும்பொருளை ஏற்று, அவரால் நடத்தப்படும்படிக்கு தங்களை முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுப்பவர்கள் மிகக்

குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். இந்த குறைவாக இருக்கின்ற ஒரு சிலரே திருச்சபையாராக அழைக்கப்பட்டு, பரீட்சிக்கப்பட்டு, இக்காலத்தில் சாட்சிகளாயிருந்து, வரப்போகிற யுகத்தில் உலகத்தை பரீட்சைபார்த்து ஆசீர்வதிக்கும் வேலையில் தேவனோடு உடன் ஊழியராக தெரிந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவர்களே மீட்கும்பொருளின் பலன்களை அனுபவித்து, ஜீவனுக்கான பரீட்சையில் தற்காலத்தில் நிற்கிறார்கள். இந்த சிலர் மட்டுமே வரப்போகிற யுகத்தில் உலகத்தார் அடையவிருக்கிற திரும்பக்கொடுத்தலின் ஆசீர்வாதங்களை இப்பொழுதே தங்களது விசுவாசத்தினால் பெற்றுக்கொள்வதாக எண்ணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் பூரணமற்றவர்களாக இருந்தபோதிலும், ஆதாமின் பரிபூரண நிலைக்கு உண்மையாகவே கொண்டுவரப்படாத போதிலும், அவர்கள் நடத்தப்படுகிற விதத்தினால் இந்த வித்தியாசமானது சரிகட்டப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின்மேல் வைத்த விசுவாசத்தின் மூலமாக அவர்கள் பரிபூரணர்களாகக் கருதப்பட்டு, பாவிகளல்லாதவர்கள்போல் தெய்வீக தயைக்கும் பரிபூரணத்திற்கும் கொண்டுவரப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய அபூரணங்களும், தவிர்க்க முடியாத பலவீனங்களும், அவர்கள்மேல் சுமத்தப்படாமல், மீட்கும்பொருளினால் சரிகட்டப்பட்டு, மீட்பருடைய பரிபூரணத்தினால் மூடப்படுகிறது. அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவர்களாக கருதப்படுவதால், சபையினுடைய பரீட்சையானது உலகத்திற்கு வரக்கூடிய பரீட்சையைப் போலவே இவர்களுக்கும் சாதகமாகவே இருக்கும். உலகமனைத்தும் சத்தியத்தை அறிகிற முழுமையான அறிவுக்குள் கொண்டுவரப்படும்பொழுது, ஒவ்வொருவரும் அதன் சட்ட திட்டங்களை ஏற்றுக்கொண்டு நடக்கும்பொழுது, யாரும் ஒரு பாவியாகக் கருதப்படாமல், திரும்பக்கொடுத்தலின் ஆசீர்வாதங்களை அடையவிருக்கும் ஒரு புத்திரனாகவே நடத்தப்படுவார்.

பரீட்சிக்கப்படுகின்ற உலகத்தாரின் அனுபவங்களுக்கும், தற்போது பரீட்சையிலிருக்கும் திருச்சபையின் அனுபவங்களுக்குமிடையே ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. மன ரீதியாகவும், உடல் ரீதியாகவும் உள்ள உலகத்தாரின் பலவீனங்கள் படிப்படியாக நீக்கப்படுவதால், கீழ்ப்படிகிற உலக ஜனங்கள் திரும்பக்கொடுத்தலின் ஆர்வாதங்களை உடனே பெற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆனால், சுவிசேஷ யுகத் திருச்சபையாரோ, ஞானஸ்நானத்தில் கர்த்தரின் ஊழியத்திற்காக

மரணபரியந்தம் தத்தம் செய்து, மரணத்திற்குள் பிரவேசித்து, முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் அவர்களுடைய பரிபூரணத்தை இமைப்பொழுதில் சுதந்தரித்துக்கொள்வார்கள். இவ்விரண்டு பரீட்சைகளுக்குமுரிய மற்றொரு வித்தியாசம் என்னவெனில், தற்காலத்தில் இல்லாத அதிக சாதகமான சூழ்நிலைகள், உலகத்தார் பரீட்சிக்கப்படும் அடுத்த யுகத்தில் உண்டாயிருக்கும். அக்காலத்தில் சமுதாயத்திலுள்ள ஜனங்களும், அரசாங்கமும் நீதிக்கு சாதகமாய் இருந்து, விசுவாசத்திற்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கும் வெகுமதி அளித்து, பாவத்திற்கு தண்டனை கொடுக்கும். ஆனால், தற்காலத்திலோ இவ்வுலகத்தின் அதிபதியின் கீழ், சபைக்கான பரீட்சையானது, நீதிக்கும் விசுவாசத்திற்கும் சாதகமாயிராத சூழ்நிலையில் நடைபெற்று வருகிறது. ஆனால், இது நாம் முன்னரே பார்த்திருப்பதுபோல, இக்காரணத்தினால் திருச்சபைக்கு தெய்வீக சுபாவமாகிய மகிமையும், கனமும் நிறைந்த பரிசு, நித்திய ஜீவன் என்கிற பரிசோடுகூட சேர்ந்து வழங்கப்பட்டு ஈடுகட்டப்படுகிறது.

ஆதாம் **930** வருடங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மரித்து வந்தபோதிலும், அவனுடைய மரணம் நிச்சயமானதாக இருந்தது. அவன் மரித்துக்கொண்டே இருந்ததின் காரணமாக, அவனுடைய பிள்ளைகளும் ஜீவனோடிருக்கத் தகுதியற்றவர்களாக, அதே மரிக்கும் நிலைமையிலேயே பிறந்தனர். தங்கள் பெற்றோரைப் போலவே நீண்ட அல்லது குறுகிய கால இழுபறியான வாழ்க்கைக்குப் பிறகு அனைவரும் மரித்துப்போகின்றனர் என்றபோதிலும், மரணமடையும்போது அனுபவிக்கும் வேதனை, துன்பத்தைப் பற்றியோ குறிப்பிடவில்லை. செத்துக்கொண்டே சாகிற தன்மையின் முடிவாகிய மரணத்தையே பாவத்தின் தண்டனை என்று கூறுவதை நினைவில்கொள்ள வேண்டும். உபத்திரவமானது பாவத்தைச் சார்ந்து இருக்கிற ஒரு பகுதி மட்டுமே. அநேகர் இந்த உபத்திரவம் சிறிதேனும் இல்லாமல் பாவத்தின் தண்டனையாகிய மரணத்தை அடைகிறார்கள். ஆதாம் தன் ஜீவனை இழந்தபோது அவன் அதை நித்தியத்துக்கும் இழந்தான் என்றும், அவனது பின்சந்ததியாரில் ஒருவனும் அவனது தவறுக்குப் பரிகாரம் செய்யவோ, இழந்துபோன சுதந்திரத்தை திரும்பப்பெறவோ கூடாதிருந்தது என்றும் நாம் நினைவில்கொள்ள வேண்டும். ஆதாமின் சந்ததியார் அனைவரும் மரித்துவிட்டனர் அல்லது மரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். மரிப்பதற்கு முன்பதாக தங்களது

தவறுகளுக்கு ஈடுசெய்யாவிடில், மரித்த பிற்பாடு அதாவது ஜீவன் இல்லாதபோது அதை நிச்சயமாக செய்ய முடியாது. பாவத்தின் தண்டனையானது இழந்த ஜீவனுக்கு மீண்டும் திரும்பும் சுதந்திரத்தோடு மரிப்பதல்ல. பாவத்திற்கெதிராக கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையில், விடுதலையைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. (ஆதி. 2:17) திரும்பக்கொடுத்தலில் தேவனுடைய பங்கு என்னவெனில், இது முற்றிலும் தேவனுடைய இலவசமான கிருபை அல்லது தயவாகும். தண்டனைக்கு உள்ளான உடனேயே, மனிதனுக்கு தண்டனை அறிவிக்கப்பட்டபோதே இலவசமாக தேவனுடைய தயவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அந்த தயையானது மனிதரால் உணரப்படும்பொழுது மாத்திரமே அவருடைய அன்பு பூரணமாக தெரியவரும்.

ஸ்திரீயின் வித்து, சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கும் என்று தீர்க்கதரிசனமாக சொல்லப்பட்ட வார்த்தை, மங்கின வெளிச்சத்தையாவது கொடுக்காதிருந்தால், மனுக்குலமானது முழுமையாகக் கைவிடப்பட்ட நிலைமையை அடைந்திருக்கும். ஆனால், தேவன் அவர்களுடைய நன்மைக்காக ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை அது காண்பித்தது. தேவன் ஆபிரகாமிடத்தில் அவரது வித்தின் மூலமாக பூமியிலுள்ள குடும்பங்கள் அனைத்தும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று உறுதியளித்ததின்படி, அனைவருக்கும் உயிர்த்தெழுதல் அல்லது திரும்பக்கொடுத்தல் நிச்சயம் உண்டு என்பதைக் குறித்தது. ஏனெனில், ஆசீர்வதிக்கப்படாமலேயே அநேகர் முன்பு இறந்துபோனார்கள். அக்காலம் துவங்கி இன்று வரை மரித்தும் வருகிறார்கள் என்ற போதிலும், வாக்குத்தத்தம் இன்னும் நிச்சயமாயிருக்கிறது. திரும்பக்கொடுத்தல் அல்லது இளைப்பாறுதலின் காலங்களின்போது அனைவரும் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள். (அப். 3:19) தேவ தயவு நீக்கப்பட்டு, பாவத்தின் பொருட்டு அவரது சாபம் வந்தாலும், வருங்கால ஆசீர்வாதத்திற்குரிய இந்த வாக்குத்தத்தமானது, சாபத்தை நீக்கி, தேவ தயவிற்கு மீண்டும் உலகம் திரும்புவதை குறிப்பாய் எடுத்துரைக்கிறது. தேவன் மனமிரங்கி, அவரது தீர்ப்பை மாற்றி, குற்றமுள்ள மனுக்குலத்தின் கறை திரையை நீக்கி சுத்தம் செய்வார் என்றோ, அல்லது மனிதருடைய தண்டனையை வேறு ஒருவருக்குக் கொடுத்து மனுக்குலத்தை மீட்பதற்கான ஒரு வழியை வைத்திருந்தார் என்றோ அது காட்டியது.

தேவன் தம் திட்டத்தைப் பற்றி ஆபிரகாம் சந்தேகப்படும்படியாக விட்டுவிடவில்லை. மாறாக, தம்மை நெருங்கிச் சேர விருப்பமாயுள்ளோர் கொண்டுவரவேண்டிய பல்வேறு நிழலான பலிகளின் மூலம், பாவத்திற்காக அவர் மனமிரங்கமாட்டார், மனமிரங்குவது அவருக்குக் கூடாது என்றும், பாவத்தை மன்னிக்கமாட்டார் என்றும் காண்பித்ததோடு, பாவத்தையும் அதன் தண்டனையையும் அகற்ற வேண்டுமெனில், சரிநிகர் சமானமான பலி ஒன்றினால் மட்டுமே அதை ஒழிக்க முடியும் என்றும் காண்பித்தார். இது ஒரு விசேஷமான முன்னடையாளமாக ஆபிரகாமுக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தின் மையமாக விளங்கும் ஆபிரகாமின் மகனாகிய ஈசாக்கு ஆசீர்வதிக்கப்படும் முன்பாக, தன்னையே பலி செலுத்த வேண்டியதாயிருந்தது. மரித்தோரிலிருந்து அவரை பாவனையாக திரும்பவும் ஆபிரகாம் பெற்றுக்கொண்டார். (எபி. 11:19) இந்த உருவத்தில் ஈசாக்கு உண்மையான வித்தாகிய கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு நிழலாக இருக்கிறார். இயேசு மனிதரை மீட்பதற்காகவும், மீட்கப்பட்டவர்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களை சுதந்தரிப்பதற்காகவும் மரித்தார். தேவன் குற்றவாளிகளை மன்னித்து, அவர்களது மீறுதல்களை மன்னிக்கிறார் என்று ஆபிரகாம் எண்ணியிருந்தாரானால் தேவன் மாறக்கூடியவர் என்றும், ஆகவே அவரோடு செய்த உடன்படிக்கையில் முழு நம்பிக்கை வைத்திருக்க முடியாது என்றும் சிந்தித்திருப்பார். தேவன் ஒருமுறை தம் சிந்தையை மாற்றுவாரென்றால், ஏன் மீண்டும் அதை மாற்றக்கூடாது? என்று அவர் புத்திக்கேற்ப யோசித்திருக்க வேண்டும். மரண சாபத்தைக் குறித்து அவர் மனமிரங்குவாராகில், வாக்குத்தத்தம் செய்த தயவையும், ஆசீர்வாதத்தையும் குறித்து மீண்டும் ஏன் மனமாறக் கூடாது? ஆனால், தேவன் நம்மை இவ்விதமான நிச்சயமற்ற நிலையில் விட்டுவிடவில்லை. அவருடைய நீதியைக் குறித்தும், அவரது மாறாத தன்மையைக் குறித்தும், நமக்குப் போதுமான நிச்சயத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் ‘‘தம்முடைய குமாரன் என்றும் பாராமல், நம் அனைவருக்காகவும் அவரை (மரணத்திற்கு) ஒப்புக்கொடுத்து’’ இவ்வளவாக அவர்களிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபோதிலும், அவர்களது குற்றங்களை துடைத்தெறியமாட்டார்.

ஆதாமுக்கு தண்டனைத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டபோது, முழு மனுக்குல சந்ததியும் அவனுக்குள் இருந்தபடியால், அவன் மூலமாக ஜீவனை

இழந்ததுபோலவே, இயேசு தம் மரணத்தின் மூலமாக ‘‘எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தபடியால்’’ அவன் அரையிலிருந்த இன்னும் பிறவாத மனுக்குலத்திற்கும், அந்த ஈடுபலி சாத்தியமாகிறது. எல்லா மனிதருக்காகவும் ஈட்டுக்கிரயம் முழுநிறைவாகச் செலுத்தப்பட்டு, அனைவரும் நீதியின் முன்பாக ‘‘ஏற்றவேளையில்’’ ஒப்புக்கொடுக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு அனைவரையும் விலைக்கு வாங்கினபடியால், தம் மூலமாக தேவனிடம் சேர விரும்புபவர்களை சீர்பொருந்தச் செய்யும் முழு அதிகாரத்தையும் அவர் பெற்றிருக்கிறார்.

ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டானதுபோல, ஒரே நீதியினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஜீவனை அளிக்கும் ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாயிற்று. அன்றியும் ஒரே மனுஷருடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டது போல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்.’’ (ரோமர் 5:18,19) இந்தக் கொள்கையானது மிகவும் தெளிவாய் இருக்கிறது. ஆதாமின் பாவத்தின் நிமித்தமாக எத்தனைப்பேர் மரணத்தில் பங்கடைந்தார்களோ, அவர்களனைவரும் நம் கர்த்தராகிய இயேசுவால் அருளப்படும் ஜீவிக்கும் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். ஏனெனில், ஆதாமுக்கு பதிலீடாக மீறப்பட்ட பிரமாணத்துக்கு முன்பாக தம்மையே பலியாக்கி அவர்களனைவருக்காகவும் மரித்து, இவ்வாறாக, ‘‘எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்தார்.’’ நம்மை தேவனிடத்தில் சேர்க்கும்படி அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராய் ‘‘அவர் மரித்தார். (1 பேதுரு 3:18) நமது மனுக்குல சந்ததியாருக்காக தேவன் ஏற்பாடு செய்துள்ள அபரிதமான அனைத்து தெய்வீக தயவுகளைப்பெற மனிதனின் சுயவிருப்பமே காரணமாய் உள்ளது என்பதை ஒருபோதும் அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது. நாம் முன்னர் பார்த்த ரோமர் 5:18,19 வசனங்களை ஆராயும்போது, அநேகர் இந்த விஷயத்தை கவனியாது இருப்பது தெரியவருகிறது. அப்போஸ்தலரின் கூற்றுப்படி, ஆதாமின் சந்ததியாகிய அனைவருக்குமே தண்டனைத்தீர்ப்பு பரவியதுபோல, பிதாவின் திட்டத்திற்கு உட்பட்டு நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து கீழ்ப்படிந்து, நமது நிமித்தமாக தம்மையே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்ததின் மூலமாக பாவமன்னிப்பின் பரிசு இலவசக் கிருபையாக அனைவருக்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் நீதிமான்களாக,

நித்திய ஜீவன் பெறக்கூடிய அடிப்படைத் தகுதியைப்பெறுகிறார்கள். “ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டதுபோல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்,” நீதிமான்களாக்கப்பட்டார்கள் என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. மீட்கும்பொருளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கும்போதே அது நம்மை நீதிமான்களாக்கினால், ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்கள் ஆக்கப்பட்டார்கள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கும்.

ஆனால் சுவிசேஷ யுகத்தின்போது மீட்பர் கொடுத்த மீட்கும் பொருளின் விலைக்கிரயமானது, ஒருசிலருக்கு மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டு, “அவரது இரத்தத்தின்மேல் வைத்த விசுவாசத்தால்” அவர்களை நீதிமான்களாக்கியது. ஆனால், கிறிஸ்து முழு உலகத்தின் பாவங்களுக்கான “நிவர்த்தியாக” இருக்கிறபடியால், எல்லா மனிதரும் இக்காரணத்தினால் புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ் ஆதாமினுடைய பாவத்தின் தண்டனையிலிருந்து மன்னிக்கப்பட்டு விடுதலையாக்கப்படலாம்.

தேவனிடத்தில் அநீதியில்லை. ஆகவே, “நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால் அவைகளை நமக்கு மன்னித்து, எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி, நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையும் நீதியும் உள்ளவராயிருக்கிறார்.” (1யோவா.1:9) கொடுக்கப்பட்ட தண்டனைக்கு பரிகாரம் நிறைவு செய்யப்படுவதற்கு முன்பாக, நம்மை அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள தேவன் விடுவாரானால், அவர் அநீதியுள்ளவராகிறார். அவ்வாறே அவரது சொந்த ஏற்பாட்டின்படி, நமக்காக தண்டனைக்கான பரிகாரம் செலுத்தப்பட்ட பிறகு, இழந்துபோனதை திரும்பக்கொடுக்க மறுப்பாரானால் அதுவும் அநீதியாயிருக்கும். ஆதியில் மனிதனுக்கு மரணத்தீர்ப்புக் கொடுத்த அதே மாறாத தேவநீதியானது, தற்போது தங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஜீவன்பெற விண்ணப்பம் செய்கிற அனைவருக்கும் வாக்களித்தபடி விடுதலை செய்ய தற்போது தயாராய் நிற்கிறது. “தேவன் தெரிந்துகொண்டவர்கள்மேல் குற்றம் சாட்டுகிறவன் யார்? தேவனே அவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறவர். ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறவன்

யார்? கிறிஸ்துவே மரித்தவர்; அவரே எழுந்துமிருக்கிறவர்; அவரே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலும் இருக்கிறவர்; நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறவரும் அவரே.” (ரோமர் 8:33, 34)

கொடுக்கப்படபோகிற நிபந்தனைகளுக்கு கீழ்ப்படிபவர்கள், முழு மனுக்குலத்துக்குமாகிய திரும்பக்கொடுத்தலின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்பதற்கு, மீட்கும்பொருளின் பரிபூரணமே மிக உறுதியான கருத்தாக இருக்கிறது. (வெளி. 22:17) நீதியும் கனமும்பொருந்திய தேவனின் குணாதிசயமே இதற்கு வாக்குறுதியளிப்பதாக உள்ளது. அவர் உண்டுபண்ணின ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் அதைக் காண்பிக்கிறது. மேலும், அடையாளமான ஒவ்வொரு பலியும் பெரிதும் நிறைவானதுமான பலியாகிய “உலகத்தின் பாவத்தை சுமந்துதீர்க்கிற தேவாட்டுக்குட்டியும்,” “நம்முடைய பாவங்களை நிவர்த்திசெய்கிற கிருபாதார பலியும், நம்முடைய (சபை) பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல, சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவர்த்திசெய்கிற பலி” யுமாகிய கிறிஸ்துவைக் குறிப்பிட்டது. (யோவான் 1:29; 1 யோவான் 2:2) பாவத்தின் சம்பளம் அல்லது தண்டனை மரணமாக இருக்கிறபடியால், பாவம் நீக்கப்படும்பொழுது, அதன் சம்பளமாகிய தண்டனையும் ஏற்றவேளையில் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இதைத் தவிர வேறு எந்தக் கருத்தும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததும், அநீதியுமாக இருக்கும். கிறிஸ்து மரித்து இரண்டாயிரம் வருடங்கள் ஆகியும், ஆதாமின் இழப்பிலிருந்து மனுக்குலம் இன்னும் விடுதலை பெறவில்லை என்ற விவாதம், திரும்பக்கொடுத்தலுக்கு எதிரானதும் அல்ல; கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்கு முன் கடந்துபோன நான்காயிரம் வருடங்களும், தேவன் உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்பே மீட்பை திட்டம் பண்ணவில்லை என்பதற்கும் எதிரான சாட்சியும் அல்ல. கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்கு முன்னால் இருந்த நான்காயிரம் வருடங்களும், கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்குப் பின்னால் இருந்த இரண்டாயிரம் வருடங்களும், “அனைத்தையும் திரும்பக்கொடுத்தலின் காலங்களுக்கு” முன்பாக செய்ய வேண்டிய ஆயத்த வேலைகளுக்கு குறிக்கப்பட்ட காலங்களாகும்.

வேதாகமம் போதிக்கிற, தேவனிடத்தில் வைக்கும் விசுவாசம், பாவத்திற்காக மனம் வருந்துதல், குணநலன்களை சீர்படுத்துதல்

போன்றவைகள் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு இன்றியமையாதவைகளாய் இருக்கின்றன. திரும்பக்கொடுத்தலின் விஷயம் முரண்பாடாக இருக்கிறதென்று யாரும் அவசரப்பட்டு நிதானிக்க வேண்டாம். இவ்விஷயத்தைக் குறித்து, இனி விளக்கமாகப் பார்க்க இருக்கிறோம். ஆனால், இப்பொழுது முழுமையான விசுவாசத்தையும், மனந்திரும்புதலையும், குணங்களை சீர்படுத்துதலையும் உண்டாக்கத் தேவையான அளவு வெளிச்சத்தை ஒரு சிலர் மட்டுமே பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று நாம் கூறுகிறோம். இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனால் சிலர் முழுமையாகவும், சிலர் ஓரளவும் குருடாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இக்குருட்டாட்டத்திலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் விடுதலையான பிறகு ஒவ்வொருவரும் கீழ்ப்படிதலின் மூலமோ அல்லது கீழ்ப்படியாமையின் மூலமோ தனித்தனியாக தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, நித்தியஜீவன் பெற தகுதியுள்ளவர்களா ? தகுதியற்றவர்களா ? என்பதை நிரூபிக்க முழு சந்தர்ப்பம் பெறுவார்கள். ஜீவன் பெற தகுதியற்றவர்கள் என்று தங்களையே நிரூபித்தவர்கள், மீண்டும் மரணத்திற்கு (2–ம் மரணம்) செல்வார்கள். இதிலிருந்து அவர்களுக்கு மீட்போ அல்லது அதைத் தொடர்ந்து உயிர்த்தெழுதலோ கிடையாது. ஆதாமின் பாவத்தின் நிமித்தமாகவும், அதன் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட பலவீனங்களாலும் மரணம் சம்பவித்தது. இவையனைத்தும் கிறிஸ்துவின் மீட்பினால், அகற்றப்படும். ஆனால், மனதாரப் பாவம் செய்து எதிர்த்து நிற்பவர்களுக்கு மரணமே நிரந்தரமான முடிவாகிறது. அந்தப் பாவம் ஒருபோதும் மன்னிக்கப்படுவதில்லை, அதன் தண்டனை இரண்டாம் மரணம் ஆகும். அதாவது நித்திய மரணமே தவிர, நித்திய நித்தியத்திற்கும் மரித்துக்கொண்டே இருப்பதல்ல. இது உயிர்த்தெழுதலினால் நீக்கப்படாத மரணம் ஆகும்.

மீட்பின் திட்டத்தை பற்றிய தத்துவக் கோட்பாட்டின் விளக்கத்தை இனி வரவிருக்கும் தொகுதிகளில் பார்ப்போம். இங்கே நாம் காண்பிக்கிற உண்மை என்னவென்றால், ஆதாமின் பாவத்தினால் உண்டான அழிவும் நாசமும் எவ்வளவு கொடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியதோ, அவ்வளவாக கிறிஸ்து இயேசுவினால் உண்டான மீட்பின் ஆசீர்வாத பலன்களும் சலுகைகளும் இருக்கும். ஏனென்றால், ஒருவனால் தண்டனைத் தீர்ப்படைந்து துன்பப்படுகிற அனைவரும் ‘‘ஏற்ற காலத்தில்’’

நிச்சயமாகவே மற்றவரால் அந்த அனைத்து தீமைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கப்படுவார்கள். ஆனாலும், வேதாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ‘‘பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்’’ அதாவது ஜீவன் அணைந்துபோவது என்னும் சத்திய போதனையை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள், இந்த அல்லது வேறு எந்த வேத போதனையையும் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். மரணம் என்பது உயிரோடு வாதிக்கப்படுதல் என்று எண்ணுபவர்கள், மரணம் மற்றும் ஜீவன் என்ற வார்த்தைகளின் நேர் எதிரான அர்த்தங்களை அலட்சியப்படுத்துவதோடு, இரண்டு அபத்தங்களில் தங்களை உட்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். ஆதாம் செய்த எந்த வகையான பாவமாயிருந்தாலும் குறிப்பாக விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்த குற்றத்திற்காக, தேவன் ஆதாமை சதாக்காலமும் உயிரோடு வேதனையில் வாதிப்பார் என்று நிதானிப்பது அபத்தமாக இருக்கிறது. நம் கர்த்தராகிய இயேசு நமது நிமித்தமாக மீட்கும் பொருளாகி, மனுக்குலத்தை மீட்டாரானால், நாம் மரணத்திலிருந்து விதலையாக்கப்படும்படி மரணத்திற்குள் சென்றாரானால், அநீதிமான்களுக்காக அவர் துன்பப்பட்டு மரித்தது, முழு மனுக்குலமும் சாபத்தீர்ப்புக்கு உட்பட்டிருக்கிற அதே தீர்ப்புக்கு இயேசுவும் உட்பட்டிருந்தார் என்பதற்கு இது சாட்சியமாய் இருக்கிறதில்லையா ? அப்படியானால், நமது பாவங்களுக்காக அவர் சதாகாலத்திற்கும் வாதிக்கப்படுகிறாரா ? அவ்வாறு இல்லையெனில், நமது பாவங்களுக்காக அவர் மரித்தது எவ்வளவு நிச்சயமானதோ, அப்படியே நமது பாவங்களுக்கான தண்டனையும் மரணமே என்பதும் நிச்சயமாகிறது. ஆகவே, பாவங்களுக்கான தண்டனையாகிய மரணமானது எவ்வகையிலும் அல்லது எந்நிலையிலும் உயிரோடிருப்பதைக் குறிக்காது.

ஆனால், நித்திய வாதைக் கொள்கையானது, ‘‘கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்’’ என்றும் கிறிஸ்து ‘‘நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார்’’ என்றும் கூறும் கருத்துக்களோடு ஒத்திராததால், இரண்டு கருத்துக்களில் ஏதாவதொன்றை, பொருந்தாது என்று விட்டுவிட வேண்டும். ஆனால், சிலர் நித்திய வாதைக் கொள்கையில் உறுதியாயிருந்து, அதை அறுசுவை உணவாக விரும்பி, வேதம் கூறும் கொள்கையைத் தள்ளிவிட்டு, இயேசு உலகத்தாருக்காக மீட்கும்பொருளை செலுத்தினார் என்கிற சத்திய வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும் போதிக்கிற இந்த சத்தியத்தை

பகிரங்கமாக மறுதலித்து, வேதத்தை பொருட்படுத்தாதிருக்கின்றனர்.

திரும்பக்கொடுத்தல் நடைமுறையில் சாத்தியமானதா ?

இறந்துபோன கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள் மீண்டும் உயிர்த்தெழுப்பப்படுவார்களேயானால், அவர்களுக்கு இப்பூமியில் போதுமான அளவு இடம் கிடையாது என்றும், அவ்வாறு அவர்களுக்கு இடம் இருந்தாலும், அப்படிப்பட்ட மாபெரும் ஜனத்தொகையைத் தாங்கும் சக்தி இப்பூமிக்கு இல்லை என்றும் சிலர் எண்ணுகின்றனர். வேறுசிலரோ, இப்பூமியை பரந்த ஒரு கல்லறைத் தோட்டத்திற்கு ஒப்பிட்டு, மரித்த அனைவரும் விழித்தெழுந்து வருவார்களேயானால், தங்களுக்குரிய இடத்திற்காக, ஒருவரையொருவர் நெருக்கி, மிதிக்கவேண்டியிருக்கும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

இது ஒரு மிக முக்கியமான கருத்து. வேதாகமம் ஒரு உயிர்த்தெழுதலை அறிவிக்கும்போது உண்மையான கணக்கின்படி, இப்பூமியில் அவர்கள் அனைவரும் கால் ஊன்ற இடமில்லை என்று நாம் காணும்போது, அது எவ்வளவு வினோதமாயிருக்கும்! நாம் பூமியின் மொத்தப் பரப்பளவைப் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, இது ஆதாரமற்ற வீண் பயம் என்று அறியலாம். “தேவன் தம்முடைய பரிசுத்த தீர்க்கதரிசிகள் எல்லோருடைய வாக்கினாலும் உரைத்தபடி” “எல்லாவற்றையும் திரும்பக்கொடுத்தலை” அடைபவர்களுக்கு அபரிதமான இடம் இருப்பதை நாம் காண்போம்.

மனிதனை சிருஷ்டித்து 6000 ஆண்டுகள் முடிவடைந்திருக்கிறது என்றும், தற்பொழுது 140 கோடி ஜனங்கள் பூமியில் ஜீவித்து வருகிறார்கள் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். நமது மனித சந்ததி ஒரே ஆண், ஒரே பெண்ணிலிருந்து துவங்கியது. ஆனால், ஒரு தாராளமான மதிப்பீட்டின்படி பார்க்கும்பொழுது, தற்காலத்தில் எத்தனை மனிதர்கள் இருக்கிறார்களோ, அத்தனைபேர் துவக்கத்தில் இருந்தார்கள் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். மேலும், ஜலப்பிரளயம் மூலம் உலக ஜனத்தொகை எட்டு பேராக குறைந்தபோதிலும் இந்த எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் குறைவாக எப்போதும் இருந்ததில்லை. மீண்டுமாக, நாம் தாராளமான மதிப்பீடு செய்யும்போது, ஆதியாகமம் 5–ம் அதிகாரத்தின்படி ஆதாமிலிருந்து

ஜலப்பிரளயம் வரைக்குமுள்ள ஆயிரத்து அறுநூற்று ஐம்பத்து ஆறு வருடங்களில் பதினொரு தலைமுறைகள் மட்டும் இருந்தன. அதாவது, ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் ஏறக்குறைய நூற்று ஐம்பது வருடங்கள் ஆகியிருந்தது என்றாலும், நாம் ஒரு நுற்றாண்டிற்கு மூன்று தலைமுறைகள் அதாவது ஒரு சந்ததிக்கு முற்பத்து மூன்று வருடங்கள் என்று கணக்கிடுவோம். இதன்படி அறுபது நூற்றாண்டிற்கு மூன்று தலைமுறைகளாக, ஆதாமிலிருந்து நூற்று எண்பது தலைமுறைகளைக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு தலைமுறைக்கு நூற்று நாற்பது கோடி நபர்கள் என்றால் சிருஷ்டிப்பிலிருந்து இந்நாள் வரைக்கும் அதிகபட்சமாக இருபத்து ஐந்தாயிரத்து இருநூறு கோடி (252,000,000,000) ஜனங்கள் இருப்பார்கள். இந்த மதிப்பீடு உண்மையான தொகையைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாக இருக்கும்.

இந்த மாபெரும் ஜனக்கூட்டத்திற்கு போதுமான இடத்தை நாம் எங்கு கண்டுபிடிக்கலாம்? நிலத்தை நாம் அளந்து பார்க்கலாம். அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகளில் உள்ள டெக்சாஸ் மாநிலத்தின் பரப்பளவு 2,37,000 சதுர மைல்களாகும். ஒரு சதுர மைலுக்கு 2,78,78,400 சதுர அடியாக 6,607,180,800,000 சதுர அடி டெக்சாஸ் மாநிலத்தில் உள்ளது. மரித்த ஒவ்வொரு உடலுக்கும் 10 சதுர அடி என்று வைத்துக்கொள்வோமேயானால் டெக்சாஸ் என்ற மாநிலம் ஒரு கல்லறையாக, இந்த விகித அளவின்படி 660,718,080,000 சரீரங்களை அல்லது, நாம் தற்போது பார்த்த பூமியில் ஜீவித்த ஒட்டுமொத்த ஜனங்களின் மிகைப்படுத்திக் காண்பிக்கப்பட்ட மதிப்பீட்டினைக்காட்டிலும் மூன்று மடங்கு அதிகமாக இடங்கொள்ளும்.

நின்றுகொண்டிக்கும் ஒரு மனிதனுக்கு ஏறக்குறைய ஒன்று மற்றும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு சதுர அடி இடம் ($1^{2/3}$ Sq.ft) தேவைப்படுகிறது. இந்தக் கணக்கீட்டின்படி தற்கால உலகின் மொத்த ஜனத்தொகை நூற்று நாற்பது கோடி பேர் 86 சதுரமைல் கொண்ட பரப்பளவில், அதாவது லண்டன் மாநகரம் அல்லது பிலதெல்பியா நகரத்தின் பரப்பளவைக் காட்டிலும், குறைவான பரப்பளவிலேயே நிற்கமுடியும். அயர்லாந்து தீவில் (பரப்பளவு 32 ஆயிரம் சதுரமைல்கள்) இப்பூமியில் வசித்த மொத்த மக்கள் தொகையைப்போல் இரண்டு மடங்குக்கு அதிகமான நபர்கள் நிற்குமளவு இடமிருக்கும் (மிகைப்படுத்தின மதிப்பீட்டின்படி).

ஆகவே, இந்தக் கருத்தை மறுப்பவர்களுக்கு பதிலளிப்பதற்கு மேற்கண்ட புள்ளிவிபரங்களே போதுமானது. ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனத்தை நாம் நினைவுபடுத்திப் பார்க்கும்பொழுது, ‘‘வனாந்தரமும் வறண்ட நிலமும் மகிழ்ந்து, கடுவெளி களித்து புஷ்பத்தைப்போல செழிக்கும். வனாந்திரத்தில் தண்ணீர்களும், கடுவெளியிலே ஆறுகளும் பாய்ந்தோடும்’’ (ஏசா.35:1–6) என்னும் வசனமானது, தேவன் தம் திட்டத்திற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் முன்னறிந்திருக்கிறார் என்றும், அவருடைய சிருஷ்டிகளுக்கு அத்தியாவசியமானவைகளை இயல்பான வழிகளில் சேகரித்துக்கொடுப்பார் என்றும் நாம் காண்கிறோம்.

திரும்பக்கொடுத்தலும், பரிணாமக் கொள்கையும்

மனிதனை முந்தின நிலைக்கு சீர்பொருந்தச் செய்வதுபற்றி வேதாகமம் கூறும் சாட்சியமானது, விஞ்ஞானத்திற்கும், தத்துவக் கோட்பாடுகளுக்கும் இசைந்திருக்கவில்லை என்று கூறி சிலர் மறுக்கலாம். மேலே கூறின கொள்கையானது, மேலெழுந்தவாரியான பகுத்தறிவின்படி, இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருக்கும் தற்கால மேன்மையான அறிவைச் சுட்டிக்காட்டி, ஒப்பிடும்போது ஆதி மனிதன் அறிவில் மிகக் குறைந்தவனாக இருந்திருப்பான் என்றும், தற்போதைய அறிவோ அபிவிருத்தியின் பலனால் வந்தது என்றும் தீர்மானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலைப்பாட்டின்படி பார்த்தால் முந்தின சீருக்குக் கொண்டுவருதல் விரும்பத்தகாததும், ஆசீர்வாதத்திற்கு நேர் எதிரானதுமாயிருக்கும்.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்பொழுது மேற்கண்ட கொள்கையானது புத்திக்கு ஏற்றதாகத் தோன்றலாம். புரூக்களின் நகரத்திலுள்ள ஒரு பிரபலமான மதபோதகர் கூறுகிறபடி, பரிணாமக் கொள்கையின்படி, ஆதாமின் விழுகையானது படிப்படியாக வளர்ச்சிப் பாதையில் அல்லது முன்னேற்றப் பாதையிலிருந்திருந்தால், நாமும் அவரது ஆதி நிலைமையிலிருந்து எவ்வளவு சீக்கிரம் விழுகிறோமோ அந்தளவிற்கு நமக்கு நன்மை பயக்கும் என்று கூறுவதை அநேகர் தீர்க்கமாக ஆராயாமல், இக்கொள்கையை சத்தியமாக ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பமாயிருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட தத்துவ ஞானமானது, பிரசங்க மேடையில் தேவ வசனத்தை மதிப்பிழக்கச்செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், முதல் மனிதனின் கீழ்ப்படியாமையால் மரணமும் துன்பங்கள் அனைத்தும் வந்தன என்றும், இவைகள் மீட்கும்பொருளினால் மட்டுமே நீக்கப்பட்டு, தெய்வீக தயவுக்கும் ஜீவனுக்கும் மனிதர்கள் திரும்பக்கொண்டு வரப்படுவார்கள் என்றும் கூறின அப்போஸ்தலர்கள் அறிவீனமானவர்கள் என்றும் நம்மை யோசிக்கச் செய்யும். (ரோமர் 5:10, 12, 17–21; 8:19–22; அப்.3:19–21; வெளி.21:3–5) இந்த தவறான தத்துவக்கொள்கையை முறியடிக்கமுடியாது என்று உடனடியாக தீர்மானிக்கக்கூடாது. ஏனெனில், பாவம் மற்றும் மரணம் ஆரம்பமான விதத்தையும், முந்தைய பரிபூரண நிலைக்கு திரும்பவும் உயர்த்தப்பட இருப்பதையும் குறித்த அப்போஸ்தலர்களின் ஒவ்வொரு போதனையையும், சாட்சியங்களையும் முற்றிலும் புறம்பே தள்ளிவிட நேரிடுமாயின், அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியால் ஏவப்பட்டு எழுதவில்லை என்றும், ஆகவே தேவ அங்கீகாரம் பெறாத இவற்றை தள்ளிவிடுவதே நலம் என்றும் கருதி விட்டுவிட கடமைப்பட்டிக்கிறோம். ஆகவே, பிரபலாமாகிவரும் இந்தக் கொள்கையை சில உண்மைகளின்படி ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, அதன் தத்துவம் எவ்வளவு ஆழமானதென்று அறியலாம்.

இந்தக் கொள்கையின் பிரதிநிதியாகிய ஒருவர் கூறுவதாவது: ‘‘ஆதி மனிதனது ஜீவியத்தில் மிருக சுபாவமே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது. பெரும்பாலும் மாம்ச சிந்தையே அவனை ஆண்டு வந்தது. பிறகு அவன் படிப்படியாக ஒரு நிலைமையிலிருந்து மற்றொரு நிலைமைக்கு வளர்ந்து, தற்காலத்திலுள்ள ஒரு சாதாரண மனிதன் மூளையின் செயல்பாட்டிற்கு கீழான ஒரு நிலைமையை அடைந்திருக்கிறான். ஆதலால், இந்த யுகம் மூளையின் யுகம் (Brain age - அறிவின் யுகம்) என்று கருதப்பட்டு, பெயரிடப்படலாம். தற்காலத்தில் பெரும் நிறுவன வேலைகளை துணிவோடு செய்ய மூளை உந்துகிறது. மூளையானது அரசாங்கங்களை ஆளுகை செய்கிறது. மூளையினால் மனிதன் இப்பூமியின் ஒவ்வொரு கனிமம் மற்றும் காற்று, நீர் போன்ற அனைத்துப் பொருட்களின் மேலும் ஆளுகை பெற்று, அதை தனக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறான். பௌதீக ஆற்றல்கள்மேல் (Physical forces) மனிதன் தன் கரத்தினை வைக்கிறான். படிப்படியாக இந்த வல்லமைகளை அடைந்து இயற்கையை ஆண்டுகொள்ளுவான் என்பதை அலெக்சாண்டர் செல்கிர்க் தனது மொழிநடையில் ‘நான் ஆராய்ந்த

அனைத்திற்கும் நானே மன்னன்' என்று கூறுகிறார்.''

நாம் ஒரு கொள்கையை கவனிக்கும்பொழுது அதைப் பார்த்த உடனேயே அறிவுப்பூர்வமானதென்று அதை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளவும், அத்துடன் இசைந்து வரும்படி வேதாகமத்தை திருப்ப முயலக்கூடாது. சத்திய வேதாகமத்தை நாம் ஆராய்ந்துபார்த்து, ஆயிரக்கணக்கான வழிகளில் வேதாகமத்தின் சாட்சியங்கள் உண்மையானவை என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதையும், மனித ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மேலான ஞானத்தினாலேயே இப்புத்தகம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதையும், இது குறைபாடற்றது என்பதையும் பரீட்சித்துப் பார்த்து அறிந்திருக்கிறோம். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் புகழப்படத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும், அது பரிந்துரைக்கும் கொள்கைகள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியவைகளாக இருந்தபோதிலும், அதன் முடிவான கருத்துக்கள் ''தவறில்லாதது'' என்று நாம் தீர்மானித்துவிடக்கூடாது. ஒரு உண்மையான விஞ்ஞானி தன் முயற்சிகளை பரிசோதித்துப் பார்க்கின்ற மாணவன் என்றும், தயையற்ற சூழ்நிலைகளிலும், கணக்கிட முடியாத கடினமான துன்பங்களிலும் போராட்டங்களிலுமிருந்து, மனிதனுடைய ஆதிகால இருப்பிடத்தையும் அவன் அடையப்போகும் பின் நிலைமையையும், மாபெரும் புத்தகமாகிய இயற்கையிலிருந்து கற்கும் மாணவன் என்றும் நாம் நினைவுகூற வேண்டும். ஆகவே, முன்னர் விஞ்ஞானக் கொள்கைகளாக தீர்மானித்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான கொள்கைகள் பிந்தைய காலங்களில் தவறு என்று அதே விஞ்ஞானிகளால் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பது ஆச்சரியமான காரியமல்ல.

ஆகவே, விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளையோ, ஆராய்ச்சிகளையோ எதிர்ப்பது நமது நோக்கமல்ல. இயற்கையாகிய புத்தகத்தை வாசிக்கின்ற மாணவர்கள் கூறும் ஆலோசனைகளைக் கேட்கும்போது, அநேக முறைகளில் ஒரு பகுதியோ அல்லது முழுமையாகவோ தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்ட கொள்கைகளை வேதாகமம் கூறும் கொள்கைகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்து, விஞ்ஞானிகளின் போதனைகள் சரியா அல்லது தவறா என்று நிரூபிக்க வேண்டும். ''வேதாகமத்தையும் சாட்சியாகமத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். இந்த வார்த்தைகளின்படி சொல்லாவிட்டால்

அவர்களுக்கு விடியற்காலத்து வெளிச்சமில்லை.''(ஏசா.8:20) இயற்கை மற்றும் வேதாகமம் ஆகிய இரண்டு புத்தகங்களைப் பற்றிய அறிவானது, இரண்டும் இசைவானவைகள் என்று நிரூபிக்கும். ஆனால், அப்படிப்பட்ட அறிவை அடையும் வரை தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் தேவனது வெளிப்பாடே தொடர்ந்து ஸ்திரமாகவும் முதன்மையாகவும் இருந்து, தவறு செய்யக்கூடிய சக மனிதரின் யூகங்களின் அடிப்படையிலான கண்டுபிடிப்புகளை தீர்மானிக்கட்டும்.

ஆனால், இக்கொள்கையைப் பற்றிக்கொண்டவர்களாய், ஆதியில் மிகவும் தாழ்ந்த ஜீவன் நிலையிலிருந்த மனிதன், படிப்படியாக வளர்ந்து தற்போதைய ''அறிவின் யுகம்'' என்ற மேலான நிலையை அடைந்தான் என்னும் பரிணாமவாதக் கொள்கையைவிட, தற்போது மனிதனது அறிவுப்பெருக்கத்திற்கும் திறன் மற்றும் அவனது வல்லமைக்கும் வேறு ஏதாவது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய உண்மை இருக்கிறதா என்று காண்போம். வசதி வாய்ப்புகளும் நவீன கண்டுபிடிப்புகளும் பொதுவான கல்வி அறிவும் எங்கும் பரவியிருக்கிற அறிவுப்பெருக்கமுமே மூளையின் திறனை அதிகரிக்கச்செய்யும் காரணமாக இராமல், மூளையை உபயோகிக்கக்கூடிய மிகவும் தயை நிறைந்த சூழ்நிலை உண்டானதே காரணம் என்று நாம் காணப்போகிறோம். மூளைத் திறனானது கடந்த காலங்களைவிட தற்போது அதிகரித்திருக்கிறது என்ற கூற்றை மறுக்கிறோம். ஆனால், சாதகமான சூழ்நிலைகளின் காரணமாக முந்தைய காலங்களைக்காட்டிலும், தற்காலத்தில் மனித மூளைத் திறனை பயன்படுத்துவது அதிகரித்திருப்பதினால், மூளைத்திறன் அதிகரித்திருப்பதுபோன்று காணப்படுகிறது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஓவியக்கலையிலும், சிற்பக்கலையிலும், பயிற்சிபெறும் தற்கால ''அறிவின் யுகத்தின்'' மாணவர்கள், கடந்த காலங்களில் அத்துறையில் வல்லுநர்களாக விளங்கினவர்களைப் பின்பற்றுவது இல்லையா? அவ்வாறு செய்வதினால் அவர்களது மூளையின் வல்லமை மற்றும் வடிவமைத்தலில் தனித்திறமை, மற்றும் விவேகமாய் செய்யும் வேலைத் திறன் ஆகியவைகள் மேன்மையானவைகள் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் அல்லவா? முற்காலத்து கட்டிட வடிவமைப்புகளை தற்கால அறிவின் யுகமானது தன்னுடைய சிற்ப வேலைக்காக பெரும்பாலும் பயன்படுத்துவதில்லையா? இந்த ''அறிவின் யுகத்தின்'' சொற்பொழிவாளர்களும்,

பகுத்தறிவாளர்களும் கடந்த காலத்திலிருந்த ப்ளாட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், டெமாஸ்தனீஸ் போன்றவர்களின் நடைமுறைகளைக் கற்று அவர்களது நியாயக் கோட்பாடுகளை பின்பற்றுவதில்லையா? தற்காலத்து மேடைப் பேச்சாளர்கள் டெமாஸ்தனீஸ், அப்பொல்லோ போன்றவர்களின் நாவைப் பெறவேண்டும் என்றும் அப்போஸ்தலர் பவுலின் தெளிவான தர்க்கிக்கிற வல்லமையை பெற வேண்டும் என்றும் ஆசைப்படுவதில்லையா?

இன்னும் முந்தைய காலத்தை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, தீர்க்கதரிசிகளில் அநேகர் சொல் நயமாகப் பேசும் வல்லமையையும், சங்கீதங்களில் கவிதை பாணியில் எழுதும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்ததை அறிகிறோம். தற்கால ‘‘மூளை யுகத்தின்’’ தத்துவ ஞானிகளுக்கு யோபுவின் ஞானத்தையும், அவனுக்கு ஆறுதல் கூற வந்தவர்களுடைய ஞானத்தையும் ஒழுக்க ரீதியான உணர்வுகளையும் எடுத்துக்காண்பிக்கிறோம். ‘‘எகிப்தியரின் சகலவிதமான ஞானத்தையும் கற்றறிந்த மோசேயைப்’’ பற்றி நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? அவர் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட சட்டங்கள், நாகரீகமடைந்த இன்றைய அனைத்து நாடுகளுக்கும் உள்ள சட்டங்களுக்கு அஸ்திவாரமாய் விளங்குவதோடு, அதிசயமான ஞானத்தின் ஒட்டுமொத்த உருவமாக இன்னும் அனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பழங்காலத்தில் புதையுண்டுபோன நகரங்களைத் தோண்டி எடுக்கும்பொழுது, கடந்தகாலங்களில், கலை மற்றும் விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றைக்குறித்த அவர்களது அறிவு தற்கால ‘‘அறிவு யுகத்தின்’’ தத்துவ ஞானிகளை ஆச்சரியப்படவைக்கிறது. இறந்த சரீரங்களுக்கு நறுமணப்பொருட்களை இடும் பழங்கால முறைகளும், செம்புக்கம்பியை அனல் சிகிச்சை செய்யும் முறையும், தமஸ்குவின் எஃகுவையும், சுருங்கிவிரியும் கண்ணாடியை உருவாக்குவதும், கடந்த காலங்களில், செய்த அரிதான செயல்களாய் இருக்கின்றன. இவைகளை தற்காலத்தின் மூளைத்திறனையும், கண்டுபிடிப்புச் சாதனங்களையும் கையாண்டு புரிந்துகொள்ளவோ அதேவிதமாக செய்யவோ முடியாதிருக்கிறது.

ஆபிரகாம் வாழ்ந்த நான்காயிரம் வருடத்திற்கு முந்தைய காலத்திற்குப் போவோமானால், எகிப்தின் மகா பிரமிடைக் காணலாம். இது இன்றைய நாளில் அதிகம் கற்றறிந்த விஞ்ஞானிகளுக்கும்கூட

ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதன் கட்டுமானப்பணியானது, தற்கால ‘‘அறிவு யுகத்தின்’’ வானவியல் மற்றும் கணித விஞ்ஞானங்களுக்கு இசைவாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. நவீன கருவிகளைக்கொண்டு கண்டுபிடிக்கக்கூடிய உண்மைகளை பிரமிடு நமக்குப் போதிக்கிறது. உலகப் புகழ்பெற்ற வானவியல் வல்லுநர்களில் சிலர்: தேவனே இதற்கு காரண கர்த்தாவாய் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தயக்கமின்றி பகிரங்கமாக அறிவிக்கும்படியாக அதன் போதனைகள் தெளிவாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கின்றன. தற்போதைய ‘‘அறிவு யுகத்தின்’’ பரிணாமவாதிகள், அது தெய்வீக ஏற்பாட்டின்படி நடந்தேறியது என்றும், அது மனித ஞானத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட மேலான வேலை என்றும் ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அதைக் கட்டினவர்கள் மனிதர்களே என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அன்றைய நாளில், தெய்வீக ஏற்பாட்டின்படி, மனிதர் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து தங்கள் சிந்திக்கும் திறனால் செய்துமுடித்த வேலையை, இன்றைய நாளில் அனைத்து நவீன விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளைப் பயன்படுத்தி, ஒரு சில மனிதர்கள் தங்களுக்கு முன்பாக அவைகளை ஒரு மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு செய்யும் திறனையே பெற்றிருக்கின்றனர். இதிலிருந்து அறியவருவது என்னவெனில், நமது ‘‘அறிவு யுகமானது’’ உண்மையான அத்தாட்சி மற்றும் சூழ்நிலைகளைக் காட்டிலும், ஆணவம் மற்றும் போலி தற்பெருமையால் வளர்ந்திருப்பதை நிரூபிக்கிறது.

இவ்வாறாக தற்காலத்து மனித அறிவுத்திறன், கடந்த காலங்களைக் காட்டிலும் அதிகரிக்கவில்லை என்று நிரூபிப்பதோடு, தற்கால அறிவுத்திறன் குறைவாகவே இருக்கிறது என்பதையும், தற்காலத்தில் பொதுவாக அதிகரித்திருக்கிற அறிவுப்பெருக்கத்திற்கும் நவீன கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் என்ன காரணம் என்றும் காணவேண்டும். இதனை சத்திய வேதத்திற்கு இசைவாகவும், புத்திக்கேற்றபடியும் நம்மால் கண்டறியமுடியும் என்று நம்புகிறோம். தற்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டும், புதிதாக உண்டாக்கப்பட்டும் இருக்கிறவைகள் மதிப்புமிக்கவையாக காணப்படுவதால், இது ‘‘அறிவு யுகம்’’ என்பதற்கு ஆதாரமாகக் கருதப்படுகிறது. இவையனைத்தும் கடந்த நூற்றாண்டிற்குள்தான் வந்திருக்கிறது. உதாரணமாக, நீராவி எஞ்சின், மின்சாரம், தந்தி, ரயில்வே–ரோடுகள், நீராவிப்படகு மற்றும் பல்வேறு தொழில்துறை இயந்திரங்கள்

ஆகியவற்றை உபயோகிப்பது அறுபது வருடங்களாகத்தான் இருந்து வருகிறது. இவைகள் மூளைத்திறன் அதிகரித்திருப்பதற்கு சான்றுகளாக இருக்குமேயானால், "அறிவு யுகமானது" தற்பொழுதுதான் துவங்கி இருக்க வேண்டும். தர்க்க ரீதியாகப் பார்க்கும்பொழுது, இன்னுமொரு நூற்றாண்டில் எல்லா விதமான அற்புதங்களும் அன்றாட நிகழ்வுகளாக இருக்கும். இதே விகிதப்படி அதிகரித்துக்கொண்டே போகுமானால் இது எதில் போய் முடியும் ?

மீண்டுமாக நாம் ஒரு காரியத்தை சிந்திப்போம். மனிதர் அனைவருமே புதிதானவற்றைக் கண்டுபிடிக்கிறவர்களா ? கண்டுபிடிக்கப்பட்டவைகளை நடைமுறையில் உபயோகித்துப்பார்த்து, பயனுள்ளதா என்று கண்டுபிடிப்பவர்களின் எண்ணிக்கையைவிட, அந்தக் கண்டுபிடிப்பை உபயோகப்படுத்தி, நல்லது என்று பாராட்டுபவரின் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவே. மிகவும் பயனுள்ளதும், உயர்வாக மதிக்கப்படும் பொதுநல ஊழியம் செய்து வருபவர்களில், சிலர் மட்டுமே மிகுந்த "மூளைத்திறன்" உள்ளவர்கள். இவ்வாறு நாம் கூறுவது அந்த ஊழியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் மற்றவர்களை கனவீனப்படுத்த அல்ல. உலகில் உள்ள மிகச் சிறந்த அறிவாளிகள், ஆழ்ந்த பகுத்தறிவு வல்லுநர்கள், நவீன இயந்திரங்களை கண்டுபிடித்தவர்கள் அல்ல. கண்டுபிடித்தவர்களில் சிலர், மந்தமான புத்தி உள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதை அறிந்தவர்கள், "இவர்கள் அவற்றை எப்படி கண்டுபிடித்தார்கள்" என்று ஆச்சரியப்படுகின்றனர். மின்சாரம் மற்றும் நீராவித்திறன் போன்ற மாபெரும் கோட்பாடுகளை அநேக ஞானிகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து பல வருடங்களாக மீண்டும் மீண்டும் ஆராய்ச்சி செய்து கண்டறிந்தவைகளை சோதனைக்குட்படுத்தி, பின்பு மேம்படுத்திவரும் இக்காலங்களுக்கு மாறாக, அவைகளை கண்டுபிடித்தவர்கள், தங்களுடைய மூளைத்திறனை உபயோகிக்காமல் எதிர்பாராத வண்ணம் தற்செயலாய் கண்டுபிடித்தார்கள்.

மனித நிலைப்பாட்டிலிருந்து தற்கால நவீன கண்டுபிடிப்புகளுக்கு பின்வருமாறு காரணம் கூறலாம்: கிபி 1440–இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அச்சு இயந்திரம் (Printing Machine) அந்நவீன கண்டுபிடிப்புகளுக்கு ஆரம்பமாக இருந்தது. அச்சு இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்படாதிருந்தால் அறிவாளிகளின்

கண்டுபிடிப்புகளும், சிந்திக்கும் திறன்படைத்தோரின் சிந்தனைகளும், குறிப்புகளும் பதிவுசெய்யப்பட்டு, புத்தகங்களாக வெளிவந்திருக்காது. பின்வரும் சந்ததியாருக்கும் அறியப்படாதிருந்திருக்கும். புத்தகங்கள் அச்சடிக்கப்பட்டதால், பொதுக்கல்வி முறை அறிமுகமாகி, பரவலாகி, இறுதியில் பள்ளிக்கூடங்கள், சர்வசாதாரணமாகின, பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் மனித அறிவுத்திறனை அதிகரிக்கவில்லை. மாறாக, சிந்திக்கும் ஆற்றலை நெறிப்படுத்தவும், பொதுப்படையாக்கவும் உதவியது. இதன் காரணமாக ஏற்கனவே அடைந்திருக்கும் திறனை மேம்படுத்த உதவுகிறது. புத்தகங்கள் எந்தளவு சாதாரணமாகிறதோ அந்தளவு அறிவும் பொதுவாக எல்லாரிடத்திலும் பரவுகிறது. இவைகளை அடைகின்ற சந்ததிகள் கடந்தகால சந்ததிகளைக் காட்டிலும், மேலான நிலைமையை அடைகிறார்கள். தன்னுடைய ஆலோசனைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் கூறி, மற்றவர்களை ஊக்கப்படுத்தி, மெருகூட்டுவதற்கு முன்னர் ஒரேயொரு மேதை இருந்தான். ஆனால், தற்போதோ ஆயிரக்கணக்கான சிந்தனையாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அதோடுகூட இன்றைய ஒவ்வொரு தலைமுறையினரும், முன் சந்ததிகள் அனைவருடைய ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் புத்தகங்களின் வழியாக அறிகின்றனர். கல்வியும் அனைவரால் புகழத்தக்க குறிக்கோளாக சேர்ந்து, இடர் நிறைந்த பணியை, துணிவோடு மேற்கொள்ளவும், மேலான அந்தஸ்தையும், தகுதியையும் அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமும், அன்றாட பத்திரிக்கைகளில் வரும் புதிதுபுதிதான காரியங்களின் விளக்கங்களாலும், கருத்துக்களினாலும் மனிதனுடைய புரிந்துகொள்ளும் வல்லமை அதிகரித்து, ஊக்கப்படுத்துவதன் காரணமாக, சமுதாயத்தின் நன்மைக்காக கூடுமானால் ஏதாவது ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் அல்லது புதிதாக உண்டாக்க வேண்டும் என்ற உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆகவே, நவீன கண்டுபிடிப்புகளானது அதிகரித்திருக்கும் மனித மூளைத்திறனால் அல்ல என்றும், இயற்கையாக ஏற்பட்டிருக்கும் காரணங்களினால் அறிவுக்கூர்மை, புரிந்துகொள்ளும் திறன் அதிகரித்திருக்கிறது என்றும் நாம் தீர்மானிக்கிறோம்.

இனி இப்பாடத்தைக் குறித்து வேதாகமம் என்ன போதிக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம். புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டவைகள் மற்றும்

அறிவுப்பெருக்கம் ஆகியவை இயற்கையான காரணங்களின் நிமித்தமாக, மனிதருக்கு ஏற்பட்டது என்பதை தற்போதைக்கு நாம் நம்பும் அதே வேளையில், இந்த இயற்கையான காரணங்கள் யேகோவா தேவனால் பல்லாயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பாகவே திட்டமிட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு, “தமது சித்தத்தின் ஆலோசனைக்குத்தக்கதாக எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற அவருடைய தீர்மானத்தின்படியே . . .” (எபே.1:12) ஏற்றவேளையில் அவரது பராமரிப்பின்படி அவை நடப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவரது வசனத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட திட்டத்தின்படி, ஆறாயிரம் வருடங்களாக தேவன் பாவத்தையும் துயரத்தையும் அனுமதித்து, இவ்வுலகில் அநீதியின் ஆட்சியால் நசுக்கப்படும்படியாக விட்டு, பின்பு ஏழாவது ஆயிரமாண்டு ஆட்சியில் அனைத்தையும் தாம் நியமித்த இயேசு கிறிஸ்துவினால் திரும்பக்கொடுக்கவும், அதற்கு முன்பாக தீமையை முற்றிலுமாக வேரறுக்கவும் தேவன் சித்தம் கொண்டார். ஆகவே, தீமையின் ஆறாயிரவருட ஆட்சி முடிவடையும் வேளையில் ஏற்படுத்தப்பட இருக்கிற ஆயிர வருட யுகத்தில் தேவன் பல்வேறு நவீன கண்டுபிடிப்புகளை வெளிக்கொணரத் தேவையான தயவையும், சூழ்நிலைகளையும் அனுமதித்தார். அவரது புத்தகமாகிய வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தையும் இயற்கையாகிய புத்தகத்தினையும் கற்பதற்கும், அதோடுகூட வரவிருக்கிற ஆயிரவருட அரசாட்சியில் மனுக்குலத்தை ஆசீர்வதித்து, உயர்த்துவதற்கு ஆயத்தமாக இயந்தரவியல், மற்றும் இரசாயன தத்துவத்தை பயன்படுத்தும் கருவிகளையும் தற்போது கண்டுபிடித்து அறிமுகப்படுத்தும்படியாக தேவன் தயவு காண்பித்தார். இவையனைத்தும் பயன்படுத்தும் நிலையில் தயாராய் உள்ளது. தேவதிட்டம் இதுவே என்பதை தீர்க்கதரிசன வாக்கியம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. “தானியேலே, முடிவுகாலம் மட்டும் இந்த வார்த்தைகளைப் புதைபொருளாக வைத்து வைத்து, இந்தப் புத்தகத்தை முத்திரைபோடு. அப்பொழுது அநேகர் இங்கும் அங்கும் ஓடி ஆராய்வார்கள். அறிவும் (மூளைத்திறன் அல்ல) பெருகிப்போம்.” “துன்மார்க்கரில் ஒருவனும் (தேவதிட்டத்தையும், வழியையும்) உணரான். ஞானவான்களோ உணர்ந்துகொள்வார்கள்.” “யாதொரு ஜாதியாரும் தோன்றியதுமுதல் அக்காலமட்டும் உண்டாயிராத ஆபத்துக்காலம் வரும்.” (தானி. 12:1, 4, 10)

தற்காலத்தில் புதிதாக கண்டுபிடிக்கப்பட்டவைகளும்

வெளிப்பட்டிருக்கிற ஆசீர்வாதங்களும் இதற்குமுன்பே மனிதனுக்கு வந்து, சாபத்தின் வேதனையை எளிதாக்கும்படி தேவன் ஏற்பாடு செய்யாதது சிலருக்கு விநோதமாக தோன்றலாம். முதலில் சாபத்தின் முழு விளைவுகளையும் மனுக்குலம் உணரவேண்டுமென்பது தேவ திட்டமாயிருக்கிறது என்பதையும் அதன்பின்பு, ஆசீர்வாதங்கள் முழு மனுக்குலத்தின்மீதும் பொழியப்படும்போது, பிரயோஜனமில்லா பாவத்தைக்குறித்து அம்மனுக்குலமானது என்றென்றும் தீர்மானமான முடிவெடுக்கும் என்பதையும் நாம் நினைவுகூர வேண்டும். இதற்கும் மேலாக உலகம் இன்னும் அறிந்துணராத விஷயத்தை தேவன் முன்னறிந்தும் முன்னுரைத்தும் இருக்கிறார். அது என்னவென்றால், முழு உலகத்தின் நீதியுள்ள சட்டங்களுக்கு இசைவாக, நடக்க மனதில்லாதவர்களின்மேல் அவருடைய விசேஷமான ஆசீர்வாதங்களைப் பொழிவாரேயாகில் அதிகதிகமான தீமைகளுக்குள்ளேயே அது அவர்களை வழிநடத்திச்செல்லும் என்பதேயாகும். தேவன் தற்காலத்தில் அளித்திருக்கும் அதிகதிகமான ஆசீர்வாதங்கள், அளிக்கப்படும் விதம், இவ்விஷயத்திற்கு ஒரு அனுபவப் பாடமாக இருக்கிறது. அதோடு, மீட்கப்பட்ட மனிதருக்கும், தேவ தூதர்களுக்கும் நித்திய நித்தியத்திற்கும் இந்தக்கொள்கை உதாரணமாக இருக்கலாம் என்று முடிவில் விளங்கும். எப்படி இது சாத்தியம் என்பதை இங்கு குறிப்பாக மட்டும் காண்பிக்கிறோம்.

முதலாவது: கடுமையான சட்டங்களும் தண்டனைகளும் அதனை நிறைவேற்ற வலிமையான அரசாங்கமும் இல்லாவிடில், தற்காலத்து விழுந்துபோன அல்லது இழிவான நிலைமையில் மனுக்குலம் இருக்குமட்டும், சுயநலம் ஏறக்குறைய அனைவரையும் ஆட்சிசெய்யும். மனிதனது திறன் சமமாக இராமல் ஒவ்வொருவரிடமும் வித்தியாசப்படுவதால், தொழிலாளிகளைக் குறைக்கும் இயந்திரங்கள் புதிதாக தயாரிக்கப்பட்டு, அதன் விளைவாக தயாரிப்பவர் அதிக உற்பத்தியைத் துவங்கினவுடன், அதன் விளைவாக ஐசுவரியவான் இன்னும் ஐசுவரியவானாகவும், ஏழை இன்னும் அதிக ஏழையாக ஆவதுமே நடைபெறும். மனிதரின் மனப்போக்கு, சுயமேன்மை, ஏகபோகம் இவற்றையே சார்ந்திருப்பதால், ஏற்கனவே இயற்கையான அனுகூலமும் திறனும் உடையவர்களுக்கு இன்னும் இது நேரடியான சாதகத்தை

ஏற்படுத்துகிறது.

இரண்டாவது: மனிதன் பரிபூரணமற்றவனாக இருப்பதாலும், மனிதனது விஷயங்களை முறைப்படுத்த ஒரு தெய்வீக அரசாங்கம் இல்லாதிருப்பதாலும், தற்காலத்து வளங்களும் ஐஸ்வரியங்களும் சீராக நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருப்பதால், எல்லாருக்கும் சமமாகப் பங்கிடுவது கூடாத காரியம். அவ்வாறு பங்கிடுவது சாத்தியமாக இருந்தாலும், அதனால் வரும் பயன்கள் தற்போதிருப்பதைவிட இன்னும் அதிக தீமையை விளைவிக்கும். தொழிலாளிகளைக் குறைக்கும் இயந்திரங்களும், அனைத்து நவீன கருவிகளும், அனைவருக்கும் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுமானால், அதன் விளைவாக உழைக்கும் நேரம் குறைந்து, ஓய்வுநேரம் அதிகரிக்கும். விழுந்துபோன ஜீவிகளுக்கு சோம்பேறித்தனம் அதிக தீமைகளை வருவிக்கக்கூடியது. உழைக்கும் நிர்பந்தமும், முகத்தில் வியர்வையும் இல்லாதிருக்குமானால், நமது சந்ததி தற்போதைய நிலைமையைக் காட்டிலும் இன்னும் துரிதமாக அழிவுக்குள்ளாகியிருக்கும். சோம்பேறித்தனமே எல்லாத் துர்குணத்திற்கும் தாய். இதனால் உடல், ஒழுக்கம் மற்றும் மனரீதியாகவும் கேடுகள் பின்தொடர்ந்து வரும். ஆதலால், தேவனுடைய ஞானத்தின்படியும், நற்குணத்தின்படியும், இப்படிப்பட்ட ஆசீர்வாதங்கள் ஆயிரவருட அரசாட்சியின் ஆயத்தப்படுத்தும் ஆசீர்வாதங்களாக அறிமுகப்படுத்தப்படும்வரை நிறுத்திவைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலான நிலைமையில் உள்ள தேவராஜ்ஜியத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் எல்லா ஆசீர்வாதங்களும் மனிதருக்கு சமமாக பிரித்துக் கொடுக்கப்படுவதோடுகூட, ஓய்வுநேரங்கள், அதே உன்னத அரசாங்கத்தால் முறைப்படுத்தப்பட்டு, இயக்கப்படுவதால், மன, ஒழுக்க, உடல் ரீதியான நற்பண்புகள் பரிபூரணத்தை நோக்கி வளரும். தற்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பபட்ட நவீன கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் அறிவு பெருக்கத்தின் ஆசீர்வாதங்கள், இந்த ''ஆயத்தம் பண்ணும் நாளில்'' எதார்த்தமாகவே மனிதனுக்கு வந்தடையும்படி அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதால், இது ''அறிவின் யுகம்'' என்று மனிதர் கூறிக்கொள்ளுமளவிற்கு உள்ளது. ஆனால், இந்த தத்துவ ஞானிகள் ஏமாற்றம் அடையத்தக்கதாக, இந்த நவீன கண்டுபிடிப்புகளை அதிகரிக்குபடி தேவனால் அனுமதிக்கப்படும். இந்த ஆசீர்வாதங்கள் அதிகரிப்பதினால் யாதொரு ஜாதியாரும் இதுவரை

தோன்றினதுமுதல் உண்டாயிராத உபத்திரவத்தின் காலத்திற்குள் உலகம் ஏற்கனவே பிரவேசித்திருக்கிறது.

தீர்க்கதரிசியாகிய தானியேல் அறிவு பெருக்கத்தையும், உபத்திரவ காலத்தையும் இணைத்து, மேலே நாம் கண்ட வசனங்களில் உரைத்திருக்கிறார். மனுக்குலம் சீர்கேடு அடைந்திருப்பதன் காரணமாக அறிவு உபத்திரவத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. அறிவு பெருக்கத்தின் காரணமாக உலகத்திற்கு தொழிலாளிகளை மிச்சப்படுத்தும் இயந்திரங்களும் வசதிகளும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதோடுகூட, மருத்துவ அறிவின் ஆற்றல் அதிகரித்ததினால் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் அதிக காலம் ஜீவிக்கும்படி ஜீவியக்காலத்தை நீட்டிக்கச் செய்கிறார்கள். மனுக்குலத்திற்கு அறிவுக்கண்கள் பிரகாசிக்கப்பட்டுள்ளதால், மனிதக் கொலைகள், போர்கள் விரும்பத்தகாததாகி விட்டது. இதன் காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் எண்ணிக்கை (ஜனத்தொகை) அதிகரித்து, இந்த எண்ணிக்கை வரலாறு காணாதவாறு இன்றைக்கு நாளுக்குநாள் துரிதமாக அதிகரித்து வருகிறது. இவ்வாறாக மனிதரது எண்ணிக்கை அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவர்கள் செய்யும் வேலையின் அவசியமானது குறைந்துகொண்டே வருகிறது. இவ்வாறு அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லும் மனுக்குலத்தின் தொழிலானது இயந்திரங்களினால் பறிக்கப்பட்டபோதிலும், அவர்களுடைய தேவைகளும் குறைபாடுகளும் எல்லை காணாத அளவுக்கு அதிகரித்திருக்கிறது. இந்த வகுப்பாருக்கு வேலைவாய்ப்பும், வாழ்வாதாரமும் கொடுக்கும் ''அறிவு யுகத்தின் ''தத்துவ அறிஞர்களின் முயற்சி கடினமான ஒன்றாக உள்ளது. இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு தங்களுடைய மூளையின் அறிவுத்திறனால் காணமுடியாது என்பதை முடிவில் இந்த தத்துவ அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கும்.

வல்லமையையும், அதிகாரத்தையும் தங்கள் பிடியில் வைத்துள்ள ஐஸ்வரியவான்களை சுயநலமானது தொடர்ந்து ஆட்சி செய்வதினால் நீதியும், மனிதனுக்கு இருக்கவேண்டிய அடிப்படை அறிவும் குருடாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறிருக்க, தங்களுடைய உரிமைகளைப்பற்றி அதிகரித்துவரும் அறிவினாலும், இதேவிதமான சுயநலமானது, தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்ளும் உணர்வோடு

இணைந்துள்ளதாலும், ஏழை வகுப்பாரின் மத்தியில் கோபக்கனல் உருவாகி, இம்மாதிரியான ஆசீர்வாதங்களின் விளைவாக கொஞ்சகாலம் ஒரு பயங்கரமான, இதுவரை சம்பவித்திராததும், யாதொரு ஜாதியாரும் தோன்றினது முதல் அக்காலமட்டும் உண்டாயிராத மகா உபத்திரவக் காலமாக அது உருவாகும். ஏனெனில், இவ்வகை ஆசீர்வாதங்களை, வழிகாட்டுதலின்றி, கட்டுப்பாடற்ற, விழுந்துபோன நிலைமையிலிருக்கும் மனிதனால் முறையாக பயன்படுத்த முடியாது. ஆயிரவருட அரசாட்சியின் போது, மீட்கப்பட்ட மனிதனது இருதயத்தில், தேவனது பிரமாணங்கள் மீண்டும் எழுதப்படும்வரை, தன் முழு சுதந்தரத்தையும் எவ்வித அபாயமும் தீங்கும் இன்றி உபயோகிக்க மனிதரால் கூடாது.

கலிலேயாக் கடலின் கொந்தளிப்பை அதட்டினவர், அதே அதிகாரத்தோடு, ‘‘இரையாதே! அமைதலாயிரு!’’ என்று மனுக்குலத்தின் மனவேதனையாகிய கொந்தளிக்கும் கடலுக்கு கட்டளையிடும்போது, உபத்திரவகாலம் ஏற்ற வேளையில் முடிவடையும். ‘‘சமாதானப்பிரபு’’ அதிகாரத்தோடு ‘‘எழும்பும்போது’’ மாபெரும் அமைதியே அதன் பலன். அப்பொழுது, கொந்தளித்து, மோதிக்கொள்ளும் இவ்வுலக அமைப்புகள் ‘‘யேகோவா அபிஷேகம் பண்ணினவரின்’’ அதிகாரத்தை அறிந்துகொள்ளும். ‘‘கர்த்தரின் மகிமை வெளியரங்கமாகும்: மாம்சமான யாவும் அதை ஏகமாய்க் காணும்.’’ இவ்வாறு கிறிஸ்துவின் ஆட்சி ஆரம்பிக்கும்போது ‘‘பூமியிலுள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்.’’

அதன்பின்பே தற்கால அறிவின் யுகத்தில் மனிதர்கள் கொண்டுள்ள, பரிணாம அல்லது இயற்கையான வளர்ச்சிக்கு பதிலாக, முழுமனுக்குலத்தின் ஆசீர்வாதத்திற்கான ‘‘அவருடைய ஆயத்தநாளில் யேகோவாவின் மின்னல்களின் பிரகாசத்தைக் (சத்திய வெளிச்சம்) கண்டு உணர்வர்.’’ (சங்.77:18) ஆனால், தற்போதோ பரிசுத்தவான்கள் மட்டுமே இச்சத்தியத்தைப் பார்க்க முடியும். பரலோக ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பவர்கள் மட்டுமே புரிந்துகொள்ளமுடியும். ஏனெனில், ‘‘கர்த்தருடைய இரகசியம் அவருக்குப் பயந்தவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அவர்களுக்குத் தம்முடைய உடன்படிக்கையைத் தெரியப்படுத்துவார்.’’ (சங்.25:14) பொது அறிவு பெருகியிருக்கின்ற வேளையில், தேவனுடைய பிள்ளைகள் கர்த்தரை அறிகிற அறிவிலும், அவரது திட்டத்தை அறிந்து போற்றுவதிலும்,

கனியற்றவர்களாக இருக்கக்கூடாது என்று எண்ணி, தேவன் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறபடியால், தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. இவ்வாறு அவருடைய வார்த்தைகளையும், திட்டங்களையும் அறிந்து மதிப்பதினால், தேவ வசனங்களுக்கு விரோதமாக எழும்பும் வீணான தத்துவக் கொள்கைகளுக்கும் அறிவீனமான பாரம்பரியங்களுக்கும் எதிர்த்து நிற்கவும் நாம் தகுதியடைகிறோம்.

மனிதனது சிருஷ்டிப்பைக் குறித்து வேதாகமம் கூறுவதைக் கவனிப்போம். தேவன் மனிதனை பரிபூரணனாகவும் நீதிமானாகவும், அவரது பூமிக்குரிய சாயலாகவும் சிருஷ்டித்தார் என்றும், மனிதன் அநேக உபாயத் தந்திரங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டதால் தன்னையே கறைபடுத்திக்கொண்டான் என்றும், (ஆதி.1:27; ரோமர் 5:12; பிரசங்கி 7:29), எல்லாரும் பாவிகளானதினால் மனுக்குல சந்ததியாரில் எவரும் எவருக்கும் உதவிசெய்யக்கூடாதுபோயிற்று என்பதையும் ஒருவனாவது ‘‘எவ்விதத்தினாலாவது தன் சகோதரனை மீட்டுக்கொள்ளவும் அவனிமித்தம் மீட்கும் பொருளை தேவனுக்கு கொடுக்கவுங்கூடாதென்றும்’’ (சங்.49:7,8,15) தேவன் தம் மனதுருக்கத்தினாலும், அன்பினாலும் இதற்கு ஏற்பாடு செய்தார் என்றும், இதன் பொருட்டு தேவகுமாரன் மனிதனாகி மனிதருக்கு மீட்கும்பொருளைக் கொடுத்தாரென்றும், இவ்வாறு தியாக பலி செலுத்தியதற்கு வெகுமதியாகவும், மனிதரை தேவனோடு ஒப்புரவாக்கும் மாபெரும் பணியை நிறைவேற்றி முடிப்பதற்காகவும், அவர் தெய்வீக சுபாவத்துக்கு, உன்னதங்களுக்கு உயர்த்தப்பட்டாரென்றும் அறிகிறோம். ஏற்றவேளையில் மனுக்குலத்தை இயேசு ஆதி பூரண நிலைமைக்கும் அப்பொழுது மனிதன் பெற்றிருந்த அனைத்து ஆசீர்வாதங்களுக்கும் திரும்பக் கொண்டுவருவார் என்றும் வேதாகமம் காண்பிக்கிறது. இந்தக் காரியங்கள் அனைத்தும் வேதாகமத்தில் துவக்கமுதல் இறுதிவரைத் தெளிவாகப் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வேதாகம போதனையானது பரிணாமக்கொள்கைக்கு நேரெதிராக இருக்கிறது. அல்லது வேறுவிதமாக சொல்வோமேயானால், ‘‘ஞானமென்று பொய்யாக பேர்பெற்றிருக்கிற கொள்கைகள்,’’ தேவனுடைய வார்த்தைக்கு எதிரானதும், இசைவில்லாததும், முரணானதுமாக இருக்கிறது.

* * *

“கோபத்தின் மேகங்கள் வானிலிருந்து பூமியின்மேல் இன்னும் வட்டமிடுகிறது,
அவள்மேல் (பூமி) தேவ கோபம் பலமாய் நிற்கிறது;
தேவன் அவளை ஆதியில் சிட்சித்தாலும்;
இவள் எழும்போது மகிமையிலும் அழகிலும் மூழ்குவாள்.

“ஆம், பூமியே நீ நிச்சயம் எழுவாய்;
உன்னை அடித்த பிதாவின் கரங்களே உன் காயத்தை ஆற்றி தேற்றும்;
உன்னை அடக்கி ஆண்ட இரக்கமற்ற எதிராளியை அவர் நீதியாய் நியாயந்தீர்த்து;
அவனது கட்டுகளைத் தகர்த்து, அவனது கயிறுகளை தூர எறிகிறார்.

“அதன் பிறகு உனது மண் என்றென்றும் மாறாத செழுமையான காலத்தை அருளும்;
மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் கெம்பீரித்துப்பாடும்;
இனி உனது வறண்ட கன்மலைகள் அனைத்தும் புத்துயிர்பெறும்!
இனி அவிசுவாசியின் நகைப்போ, புறஜாதியாரின் இகழ்ச்சியோ இல்லை.

“வெப்பமான பாலைவனத்தை மணல்கள் – இனி பத்துமடங்கு பலனைத் தரும்
முள்ளும் குறுக்கும் விளைவித்து வந்த நீ புதிய ஏதேனை சூடிக்கொள்வாய்,
வல்லமையுள்ள தூதன் பொற்செங்கோலை உயர்த்தி
ஆர்ப்பரித்து இறங்குவதை இப்பொழுதே நோக்கிப்பார்.

“நீதி விசாரணைக்காக இறங்கிவரும் வல்லமையின் பிரகாசம், – உன்
எட்டுத் திசையையும் எட்டும், ஒவ்வொரு தேசத்தையும் தராசில் வைக்கும்;
யூதா கோத்திரத்து சிங்கத்தின் ஸ்திரமான ஆளுகை
மெத்தனமாய் இருக்கிற உடைபடாத முத்திரைகளை உடைக்கும்.”

–ஹேபர் (Heber)

* * * *